

Komaj in komaj sem se preril do groba. Obdajale so ga raznobarvene, čarobne luči. Tako sem bil zamaknjen, da so me morali mati s silo potegniti za ramo. — Šla sva v stol. Kmalu nato so zabučale orglje in po vsej cerkvi je odmeval veseli glas: aleluja. Videl sem, kako so naš dedec — star cerkveni ključar — vzdignili kip Izveličarja in ga nesli poleg mašnikov po cerkvi. Zgrabil sem mater za roko, da bi se pridružila tudi midva procesiji. V tem trenutku sem opazil, da nimam klobuka. „Mati, klobuk!“ sem zaklical na glas. Mati pa ga niso imeli in tudi v vsej klopi ga ni bilo najti. Še-le tedaj, ko je bila večina ljudij iz cerkve, sva ga našla blizu Božjega groba. Bil je popolnoma nepokvarjen, le — peresa ni bilo nikjer. Začel sem se jokati. Ko me mati niso mogli nikakor potolažiti, so rekli: „Ali boš res žalil Boga?“ Pretreslo me je in nisem se več jokal.

Domu gredé sem se zopet vtopil v žalostne misli o izgubi peresa. Tedaj je ustrelil nekdo nenadoma tik mene iz samokresa. Vstrašil sem se tako, da sem skočil visoko v zrak. Pri tem mi je zletel osodni klobuček na tla. Ko sem ga snažil z robcem, sem zapazil za širokim trakom — ovo pisano pero. Vzkliknil sem veselja. — Pozabljene so bile vse neprilike dneva in jasno in čisto mi je zvenelo zopet po mladi duši: aleluja.



Snežinka.

Yelike snežinke, liki fino, svilnobelo perje, so se naglo spuščale izpod neba in belile okajene, mokre, slamnate strehe, blatne ulice in golo, vsled obile mokrote začrnelo drevje. Tako gosto so padale, da ne bi videl niti pet korakov pred seboj. In kako so se sukale in vrtile iz višav! Ako bi pogledal gor, bi se ti zdelo, kakor da so si napovedale vojsko; teple in podile so se in mejtem prihajale vedno bližje in bližje zemlje. Ali komaj so revice priletele doli v rjavo, blatno kalužo, jedva so še zadnjič vzdihnile in že jih ni bilo več. Le tu in tam, kjer je bila kaka tratica, kamenje ali tršica, se je polagoma kopičil sneg in iz njega je molela tu in tam kaka zlomljena travnata bilka, črno-rjavo listje ali mokra palčika. Drugodi pa so se topile snežinke in večale male luže in mlačice ter rdečile ilovnato, opolzlo blato.

Petronov Peterček pa je ležal v topli sobi na postelji, bledega obraza in globoko vdrtih očíj.

Obrnjen proti oknu, je gledal nežne snežinke, njihov boj, njihovo igranje, in težko hropel. Davica se ga je bila lotila. Tiščalo ga je nekaj v grlu, skoro da ni mogel dihati.

Ob njegovi postelji pa je sedela skrbna mati, žalostnega, potrtega obraza. Njuni prsti so se enakomerno premikali ob rdečkastočrnih, precej debelih jagodah rožnegavenca in njeni ustni sta šepetali pobožno molitev.

Od časa do časa je prenehala v molitvi, obrnila se proti malemu bolniku in vprašala tiho šepetaje:

„Peterček, želiš nekoliko hladilne pijače? Ne bode te potem tako peklo in žgalo! Pij — pij!“ in ponujala mu jo je z nežno, materinsko skrbnostjo.

Peterček pa je vedno nemo zmajal z glavo in zrl z velikimi, zbuljenimi očmi skozi okno. Gledal je, kako hitro, v koliki množini padajo te krasne snežinke. Z veseljem se je zazrl v največjo, ki je letela mimo okna in žalosten je bil, ko je izginila v rjavi kaluži in izgubila svoje belo, tako krasno, nedeljsko krilce. In zopet se je zagledal v neko prav majhno in čudil se je, kako more tako hitro padati...

Zrl je in zrl, kako urno se vrti, suče in hiti, da pride čim preje in zasede pred večjo sosedo prostorček na vlažnem kamnu, na mali trščici, ali pa da se pridruži onim na tratnici. Neprestano jih je zasledoval ter se čudil, kje se jih je neki vzela tolika množina, kako velik mora biti prostor, kjer jih hrani vsemogočni Bog, in koliko mora biti rešeto, skozi katero jih angeljčki sipljejo na zemljo.

Vse to opazovanje mu je za trenutek olajšalo bolečine v grlu, omehčalo mu ono neznano trdo, bolečo stvar, ki mu skoro ni pustila dihati. Že je pozabljal bolečine, ko se je zbadanje črez mal časek zopet ponovilo... Bolestno je zaječal. Mati pa se je preplašila ob tem glasu, prenehala v svoji molitvi, položila žuljavo roko na njegovo vroče čelo in vprašala, boječ se, da bi ga ne vznemirila, tiho, skoro šepetaje:

„Peterček, ali te zelo boli?“

„Da, da, mamica. Tako boli in skeli v grlu. In tako suho je.“

„Le potrpi, revček moj mali! Še nekoliko dni boš ležal v postelji, potem boš pa šel zopet lahko v šolo, zopet se boš igral s sosedovim Tončkom in s tovariši, kakor poprej. Kar potrpi še nekoliko dni. — — — Hočeš nekoliko piti? Le pij! Boš videl, da bo bolje.“

„Bom“, je rekel zamolklo. Mati je nato vstala, vzela z jedno roko kozarec, drugo pa je prav na lahko dela pod Peterčka in ga skrbno, previdno privzdignila, da bi ga ne bolelo, mu je podložila blazino in prinesla kozarec s pijačo pred njegovi blede in suhi ustni.

Peterček je nato potegnil, željno potegnil požirek rmenkaste tekočine. Obraz se mu je nategnil v bolestne gube, očesci sta mu še bolj izstopili iz jamic, nemo je zmajal z glavico. Mati ga je prosila, mu nežno in skrbno prigovarjala, a navadno brez uspeha. Počasi ga je zopet položila na posteljo, ogrnila ga z odejo prav do zavitega vratu ter sedla nazaj na stol.

Peterček pa je zopet gledal in gledal... A polagoma ga je utrudilo to opazovanje in očesci sta se mu zaprli... Zaspal je... V spanju se je nekoliko časa nemirno premetaval sedaj sem, sedaj tja. Prsi so se mu vzdigovalle in iz ust je prihajal cvileč, piskajoč glasek.

Žalostno je gledala mati trpečega sinka. Njeno skrbno, ljubeče srce je samo čutilo te sinkove bolečine. Rada bi mu pomagala, a ni mogla. Jedino uteho, jedino pomoč je videla v molitvi. Goreče, srčno je prosila pomoči Vsemodrega in Marijo. Jedino njeno radost in veselje naj bi ji vzel Bog? — Ne! — Ne! Samo on ji je ostal od četvorice. Res, bogvé kako dobro se Petrovim ni godilo po očetovi smrti, a živelo se je vendar-le.

Peterček ji je bil vse. Slušal jo je rad, na migljaj. In kako veselo je ona delala. Saj je vedela, čemu se trudi in muči od dne do dne ... A potem, ko bi še njega ne bilo ...

Ni si upala dalje misliti ...

Ozrla se je po spečem Peterčku, prekrižala njegovo mokro čelo in stopila v kuhinjo pripravljat večerjo.

Jedva je bil zaspal Peterček, ko se mu je jelo sanjati ...

Sprva je videl vso ono množico onih snežink pred seboj. Gledal in gledal jih je. In njegova nedolžna dušica je hrepenela po njih, hrepenela priti na prosto, hrepenela postati sama snežinka. S silo se je otrgala iz Peterčkovih prsij in poletela v lepi bisernoiskreči, blede oblike med snežinke ... igrala se in podila se ž njimi sedaj sem sedaj tja.

A na veliko žalost je opazil Peterček, kako tudi njegova dušica hiti in leti proti zemlji in kakšna usoda jo čaka. V grdo, blatno kalužo bode padla, omazala se bode, popolnoma izgubila v blatu. „O Bog, reši jo!“ je vskliknil v strahu. Ne — ne! že je blizu zemlje. Sedaj bode v sredi luže, v sredi blata, ki ji bode onesnažilo krasno krilce. — — —

A dušica njegova se je v zadnjem hipu povzpela izmej ostalih. Vedno višje in višje je hitela. Vedno bolj se je oddaljevala od zemlje in hitela proti nebesom ...

Kakor težek kamen se mu je odvalilo od srca in raz prsij, ki so se krčevito napele in zopet pale. Obraz se je bolešno nagubančil, oči so se počasi zaprle, žile na tankem vratu so se za trenutek napele. A ta napetost je v trenutku prenehala in sveti mir, blaženost se je razlila po smehljajočem Peterčkovem obrazu.

Bled, a lep kakor angelj je ležal Peterček na postelji — mrtev. Dušica njegova pa se je povzpela v nebeška domovanja ...

In mamica? — — Nemo se je zgrudila ob njegovi postelji in krčevito se je oprijela ljubljenega otroka ...

Iz očij so ji vrele solze, solze žalosti, a tudi solze vdanosti. In te biserne solzice so padale na ugaslo — snežinko.

F. K's. Pavletov.



K r i ž.

O, zakaj se žalostiš!
Vidiš li spominski križ
Tamkaj na gomili stati?
Na spomin je duši zlati!

On, ki v tej gomili spi,
Trpel je še več kot ti;
Po življenja trdem boju
Prišel v grobu je k pokoju ...

O, zakaj se žalostiš!
Bodi ti v tolažbo — križ:
Ako tu ne najdeš sreče,
Lepša tam ti zaleskeče...!

Janko Leban.

